

MASUMİYET

İLKİYAR

Çanakkale Yenice Akçakoyun'da küçük çocukların çok olmasına rağmen öğrencilerin hepsinin mutlu olduğunu görmek ne kadar da güzeldi...

Yöneticilerin ve öğretmenlerin olağanüstü gayretleri vardı bu mutluluğun arkasında... Tüm YİBO'larda çocuklar ne kadar çok güzellikler yaşarsa, bunu fazlasıyla topluma geri döndüreceklerini örneklerle anlatmaya çalışıyoruz.

Ordu Korgan'da Ercan öğretmenin önerisiyle bahçede dolunayın altında yemek yediğimizi anlatıyoruz. Bu eylül projesinde 2 kez akşam yemeğini bahçede yedik. Akçakoyun'da Müdür Bey orman idaresinden yaptırmış bahçe masalarını, hazır bir şekilde bekliyordu, zaten muhteşem doğada akşam yemeklerini gerçekleştirdiklerini belirttiler...

Diğer okulda "8 yıldır bu okuldayım, ilk defa böyle birşey yaşıyorum..." diyen çocuğun sevgisini görmek de güzeldi... Arıklarından hala billur gibi su akan, arığın çevresinde envai çeşit otlar bulunan bir belde Akçakoyun...

Bu yörenin biberleri hep ihraca gidermiş, "şimdilerde bizim çilekler piyasada hakimiyet kurar" diyorlar... Evet bu kokular, çocukluğumuzdan kalma kokular, doğanın hala

tükenmemiş olduğunu hissetmek görmek; yerli tohumları biriktirme ve dağıtma gayretinde olan insanları görmek ne kadar hoştu...

Müdür Bey (Abdülkadir Öğretmen) de bir bahçe almış, organik tarım yapıyor... Gene unuttuğumuz lezzetleri hatırladık bu okulda... Müdür Bey ne yapacağım ben domatesi diyor, bahçeden topladığı 50-60 kg ince kabuklu domatesi çocuklara salata yapıyor...

Çocukların yedikleri üzerinde titriyor, balıkçılarla anlaşmış, balık bol olduğunda hemen haber veriyorlar ve çocuklar balık yiyor... Elbette öğretmenler ayrı ayrı masalara oturuyor ve çocuklara balık nasıl kılçıklardan arındırılır, nasıl yeniri öğretiyorlar...

Oksijeni en fazla olan bir belde olarak da tanıtılıyor bölge, okulun bulunduğu Kaz dağlarının uzantısında Edremit'in yukarlarında doğasıyla, öğretmenleriyle ve birbirinden güzel çocuklarıyla, "Müdür Bey, Akçakoyun'a bizi öğretmen alır mısınız?" diyoruz... Yurtdışında uzun süre kaldıktan sonra İstanbul'da da yaşamayı deneyen bir aile de okulun yakınına yerleşmiş, hem doğada yaşamayı ve üretmeyi seçmişler, hem de YİBO'lu çocuklara destek oluyorlar...

Aslında İLKİYAR zaten eleştiri yapmazken, övgüde de, acaba yazmadıklarımız için haksızlık yapıyor olur muyuz kaygısıyla hareket eder, bu nedenle de genelde isim vermemeye gayret eder... Ancak yukarıdaki ifadeler çok havada kalınca okulun ismi de olmalı diye düşündük...

Her YİBO'da değerli yöneticilerimizin yaptıklarını kapsamamak alınganlık yaratmaz diye umarak Balıkesir İvrindi Korucu'da Korucu YİBO'da yapılan güzel şeylerden bahsetmemek olmaz diye düşündük... Şehir merkezinde kalan okulların dışındaki hemen tüm eylül projesinin okullarının hepsi çok çok güzel bir doğanın içine özel olarak yerleştirilmiş gibiydi, doğuda genelde cılız olan doğa Marmara Bölgesinde çocukların gözünü okşayan YİBO'lar dinlendiriciydi...

Korucu'da otobüsümüzü dışarıda bırakıp okula girdik, değişik güzel bir bahçe, yerler hiçbir yerde alışık olmadığımız malzemelerle döşenmiş, hem estetik, hem fonksiyonel özellikleri çok güzel düşünülmüş. Bahçe yapılacak etkinliğin cinsine göre seçilen 3 değişik malzemeyle kaplanmış, değişik seviyelerde kurulmuş, su akıntıları da, kaplamanın üzerinde de bildiğimiz yer oyunları, bahçe satrancı da düşünülmüş, ...

Bir başka ilk de, buradaki bahçede yer alan aletli jimnastik sistemleriydi. Hem kuruluşu, metal malzemenin boyanışı, hem çevresi çocukların cazibe merkezi haline getirmiş burayı...

Yapılabilecek her türlü yeniliğe açık Müdür Bey (Mansur Öğretmen) çok mütevazı bir şekilde 1 sene önce Kaymakamın ziyaretinde arabasının çamurdan gelemediğini o nedenle paçalarını kıvrarak yürüdüğünü anlatıyor... O kadar hoş detaylar düşünülmüş ki, ellerine sağlık diyoruz, pastel bir orman açıklığı içindeki manzaraya böylesine güzel bir okul giderdi diye düşünüyoruz...

YİBO'da gönüllülerle beraber aynı yatakhane de yatmamız gerekti, "eyvah, ben de gece konserini hiç sevmem oysa" diye zor geçecek bir gecenin sinyalini algılayınca, Can'la YİBO'lu çocuklara sorduk "sizin yatakhane de kalabilir miyiz?" Her yerde ve her zamanki büyük bir coşkuları ile "eveeeeeeeeeett!!!" cevabını alıp taşındık... Can ve diğer arkadaşlar fedakarlık yapıp ranzanın altını bana bırakıyorlar sağolsunlar...

Hemen sağımda gündüz konuştuğumuz birinci sınıf öğrencisi köyünden yeni gelen Emre yatıyor... "Hayır, hiçbir kardeşim yok bu okulda" demişti...

Daha sonra tuvaletten dönünce Can'la yatakhane de gönüllümüz Berkan'ın çocuklara masal okumakta olduğunu gördük... Ne kadar güzel, ne kadar büyük sevgi ve şevkatle okuyordu, çocuklar can kulağıyla dinliyor, ufaklar sızmış bile, ben de masalın tesirinde kalıp o zaman mı uykuya daldım bilemiyorum...

Bu Eylül projesi tamamıyla ramazanda gerçekleştiği için geceleyin sahura kalkan, kalkarken veya sahur sonrası konuşan öğrencilerin sesleri geliyor koridordan... Birden uyandım, baktım Emre uyanmış, gecenin 3ü-4ü sanırım... "Ne oldu Emre ciğim, su içmeye mi gidiyorsun?" Bir taraftan düşünüyorum, acaba ne oldu? Emre koridordan sızan ışıktan sağımdan soluma doğru yürüdü, ve solumda kendi köylüsü olan bir ağabeyinin yatağına yattı... Sabah kalktığımda baktım Emre kendi yatağında bu sefer üstü de örtülmüştü... Bu zor günlerin, fedakarlıkların ailesine, köyüne ve topluma güzel döngüsü olması en büyük dileğimiz...

Bir gönüllümüz yatakhane de yatmadan önce masal okuyor çocuklara, çocuklar dinliyorlar ve dinlerken de sızıyorlar... Masal bitiyor... Sadece iki kişi uyumamış... “Haydi iyi geceler, siz de uyuyun” diyor, ve onlara sarılıp vedalaşılıyor, çünkü yarın sabah erkenden yola çıkacağız... O anda bütün ranzalardan bir kıpırdama başlıyor, ve hepsi aşağıya iniyor, “iyi geceler abi” diyerek abilerine sarılıyorlar...

Uzaktan bakışlarla masum gözlere sevginizi yollarsınız, bazıları işaret bekler ve hemen gelir, bazıları da ne kadar davet ederseniz edin uzaktan uzağa izler sizi... Bazen dayanamazsınız bu masumiyet oyununa katılırsınız, ve takip edersiniz, yavaş yavaş yaklaşırsınız, ama o da gülerek, gene sevgisini yolluyarak kaçır gider... Hafifçe koşar gibi yaparsınız, büyük bir heyecanla uçar gider... Teneffüslerde, akşam etkinliklerinde bu oyunumuz sürüyordu...

Artık son kozlarınızı oynama zamanı, çünkü gün bitiyor, sanki siz 1. sınıftasınız, o büyük: “sen bizi sevmiyorsun!!!”, dediğinizde yelkenler suya erip “Hayır, sizi, hepinizi çok seviyorum” sözünü alırsınız... Ama asıl mutluluk anı diğer çocuklar da kucaklanmayı beklerken o’nu da görür “sen de ister misin?” davetinize koşarak geldiği andır... Bu günlerdeki derdiniz, acaba yazar mı, mektubu ne zaman gelir? Hayatta bundan daha güzel beklenecek sevgi olabilir mi?

Sizi daha önce başka YİBO’ dan bir öğretmenin veya öğrencinin tanınması, hele ki etkinlik yaptığımız ilde yıllar önce gittiğiniz YİBO’ dan üniversiteyi okumakta olan bir öğrencinin ziyaretinize gelmesi en büyük ödüllerden biri değil midir? Erzincan Refahiye’ den Karaoğlanoğlu YİBO’ dan çıkıp Uludağ Üniversitesi’ni kazanması Özlem’in büyük bir başarı değil midir? Hele 2001’ de Refahiye’ ye geldiğimiz gün

kafasında bir şeyler değiştiğini söylemesi, İLKYAR'a kredi vermesi iyi ki gitmişiz dedirtmez mi size?

Müdür Bey "İşte o yanınızdaki çocuk, sizin aradığınız" dedi... Kastettiği yanımdaki çocuğun "dahi adayı" olduğuydu... Oysa bizim hiç öyle bir arayışımız yoktu, sadece anlattığımız hikayelerin kahramanlarına bir paralellik kurmuş olmalı müdür... Her ne kadar zor şartlarda başarı öykülerini anlatarak çocuklarda bir heyecan yaratıyorsak da, çocukların önündeki zorlukları çok iyi biliyor, zaman zaman okumalarını sürdürmelerinin bile başlı başına büyük bir başarı olduğunu takdir ediyoruz... Hele hele kızların önündeki engeller... Elbette başarılı olmalarını önemsiyoruz, ama daha da önemseydiğimiz şey onların içlerindeki güzelliklerin bozulmaması, insani değerlerin erozyona uğramaması...

Ülkemizin en batı uçlarından biri, önce kızkardeşiyle tanıştım... Yeni gelmiş YİBO'ya ama bir çekingenliği var... Gelecekle ilgili de pek bir şey düşünemiyor... Biraz sonra bir grup geliyor, "Köylülerim..." diyor. Köylülerine nasıl gittiklerini Müdür Bey o çocuğu işaret ederken hemen söylemişti: "5-6 km yürürler";
"Önce minibüsle gideriz, minibüs bizi yol ayrımında bırakır... Sonra yürürüz, yol kaybolur, ama ben çalılardan tanırım nereden ilerleyeceğimizi..."
"Olmaz olur mu, yağmur, rüzgar, çamur, hepsi de olur..."

Bunu söyleyen çocuğun yüzüne bakıyorsunuz, veya bakamıyorsunuz; öyle bir olgunluk sinmişki, daha 3. sınıfta... "Ben" diyor "jet pilotu olmak istiyorum..." derken yüzünde inanmış bir tevazuyu seziyorsunuz... Belli Ege kıyılarını denetleyen jetlerin

alçak uçuşlarına imrenmiş... Geceleri sabah erkenden kalkar çalışmış, belleticiler çocukları kaldırırken Ömer'i pansiyondaki sırada oturup çalışırken bulurlarmış... Merak edermiş uçakları, bazı sorular sorunca heyecanını daha yakından kavırıyorsunuz, "Elbette getirdiğiniz TÜBİTAK kitaplarının hepsini okuyacağım... İşte o hediye ettiğiniz kalemle ODTÜyü kazanacağım, Havacılık Mühendisliğini okuyacağım..."

"Yazın ne yaptınız? Denize gittiniz mi?" sorusunun, deniz gözünüzün önündeyken, bu kadar garip kaçacağını kestirememiş olmamıza üzüldüm... Tütünde, pamukta, tarlada, bahçede zeytinde çalışmışlardı... Kızlardan birisi atılıyor: "Hep okul olsa keşke... Köyde o kadar yoruluyorum ki..."

Okulun ilk günleri, 1.sınıf, hele YİBO'da 1. sınıf öğrencisi olmak ne kadar da zor... "Burası bugünlerde göz yaşından göl olurdu... Halbuki hepsi bugün ne kadar neşeliler..."

Hep neşeli olmaları en büyük dileğimiz... "Sizin bu sevginiz saygınız ve gülümsemeniz hiç eksik olmasın, karşınızdaki kim olursa olsun, herkes sizi gördüğünde içini ferahlık sarsın..."

İLKYAR'ın projeleri irili ufaklı çok büyük bir grup tarafından destekleniyor... Biz hem bir taraftan o güzel çocuklara layık olmaya gayret ederken, diğer taraftan da bu kadar desteği en etkin biçimde çocuklara nasıl iletiriz derdini taşıyoruz...

Bağışlar doğrudan çocuklara yöneltiliyor, çünkü İLKYAR'da kimsenin boğazından birşey geçmiyor... Bu nedenle küçük büyük demeden bize destek veren herkese minnettarız, hele mektubunun içerisinde 1 TL (aylık harçlığının 1/4ü) gönderen YİBO'lu çocuklara, teşekkürlerimizi sunuyoruz...

Projenin ana destekleyicileri, MEB İlköğretim Genel Müdürlüğü, ODTÜ, DPT, Yurtiçi Kargo, Yapı Kredi Sigorta, Türk Kültür Vakfı, Arçelik, Boğaziçi Üniversitesi, Mersin Üniversitesi;

Finspor, Procter and Gamble, YGA Grubu, TÜBİTAK;

okul masraflarının tamamını üstlenen veya anı kitaplığı, anı oyuncak odası kuran Dr Yalçın Ayaslı, Prof Dr Cem Tezer, Prof Dr Mesude İşcan, Prof Dr Yılmaz Tokad anısına eşi Reyhan Tokad, Erden Eruç ve Around and Over Vakfı, Notre Dame de Sion Lisesi Öğrencileri, Bosch Bursa Çalışanları, Japonya'dan International Volunteer Bright Future Proje Grubu, Özel Alev Okulları Ana Sınıfı öğrencileri, Okuma Atölyesi Sanatçıları, Besim Durbin ve Şeniz Ekler, Nihat Dilek adına Yeşim Dilek;

Ünlü Kutu (Kırkpabuç), Samatlı Oyuncak, Yaşar Birleşik Pazarlama (Pınar), Zeytin Pizza

Hepsine ayrı ayrı bu güzel çocuklara ulaşmamızda sağladıkları destekler için, gösterdikleri ilgi için, çok teşekkür ederiz...

Elbette projeye gelemeyen

ama her zaman emek vererek yanımızda olan,
gelemeyip, uzaktan desteklerini
hissettiren, ,
gönül veren,
bağışlarını esirgemeyen

herkese teşekkür eder;

selam,

sevgi ve

saygılarımızı

sunarız...

İLKİYAR